

ГЛАСНИК

Етнографског
института
САНУ

LXXI/3
Београд 2023

ГЛАСНИК ЕТНОГРАФСКОГ ИНСТИТУТА САНУ LXXI (3)
BULLETIN OF THE INSTITUTE OF ETNOGRAPHY SASA LXXI (3)

Београд 2023

INSTITUTE OF ETHNOGRAPHY SASA
BULLETIN
OF THE INSTITUTE OF ETHNOGRAPHY
LXXI
No. 3

Chief Editor: Prof. Dragana Radojičić, PhD (Institute of Ethnography SASA)

Editor: Sanja Zlatanović, PhD (Institute of Political Science, Slovak Academy of Sciences)

Editorial board: Branko Banović, PhD (Institute of Ethnography SASA), Gordana Blagojević, PhD (Institute of Ethnography SASA), Ivan Đorđević, PhD (Institute of Ethnography SASA), Prof. Ildiko Erdei, PhD (Faculty of Philosophy, Belgrade), Corresponding Member of SASA Jelena Jovanović, PhD (Institute of Musicology SASA), Marina Mandić (Institute of Ethnography SASA), PhD Aleksandra Pavićević, PhD (Institute of Ethnography SASA), Srđan Radović, PhD (Institute of Ethnography SASA), Academician Gojko Subotić, PhD (Serbian Academy of Sciences and Arts, Belgrade)

Secretary: Sonja Radivojević, MA (Institute of Ethnography SASA)

Advisory board: Milica Bakić-Hayden, PhD (University of Pittsburgh), Prof. Čarna Brković, PhD (University of Mainz), Ana Dragojlović, PhD (University of Melbourne), Jelena Đorđević, PhD (Faculty of Political Sciences, Belgrade, retired professor), prof. Maja Godina Golija, PhD (Institute of Slovenian Ethnology RC SASA, Ljubljana), Georgios Kouzas, PhD (University of Athens), Renata Jambrešić Kirin, PhD (Institute of Ethnology and Folklore Research, Zagreb), Miroslava Lukić Krstanović, PhD (Institute of Ethnography SASA), Prof. Kjell Magnusson, PhD (University of Uppsala), prof. Marina Martynova, PhD (Institute of Ethnology and Anthropology, Russian Academy of Sciences, Moscow), Prof. Elena Marushiakova, PhD (University of St. Andrews), Marek Mikuš, PhD (Max Planck Institute for Social Anthropology, Halle), Ivanka Petrova, PhD (Institute of Ethnology and Folklore Studies with Ethnographic Museum, Bulgarian Academy of Sciences, Sofia), Vesna Petreska, PhD ("Marko Cepenkov" Institute of Folklore, Skopje), Tatiana Podolinska, PhD (Institute of Ethnology and Social Anthropology, Slovak Academy of Sciences, Bratislava), Mladena Prelić, PhD (Institute of Ethnography SASA), Ines Prica, PhD (Institute of Ethnology and Folklore Research, Zagreb), Prof. Ljupčo Risteski, PhD (Faculty of Natural Sciences and Mathematics, Skopje), Ingrid Slavec Gradišnik, PhD (Institute of Slovenian Ethnology RC SASA, Ljubljana), Andja Srdić Srebro, PhD (University of Bordeaux), prof. Lidija Vujačić, PhD (Faculty of Philosophy, Nikšić), Prof. Bojan Žikić, PhD (Faculty of Philosophy, Belgrade)

ЕТНОГРАФСКИ ИНСТИТУТ САНУ
ГЛАСНИК
ЕТНОГРАФСКОГ ИНСТИТУТА
LXXI
свеска 3

Главни и одговорни уредник: проф. др Драгана Радојичић (Етнографски институт САНУ)

Уредник: др Сања Златановић (Институт политичких наука, Словачка академија наука)

Уређивачки одбор: др Бранко Бановић (Етнографски институт САНУ), др Гордана Благојевић (Етнографски институт САНУ), др Иван Ђорђевић (Етнографски институт САНУ), проф. др Илдико Ердеи (Филозофски факултет у Београду), дописни члан САНУ Јелена Јовановић (Музиколошки институт САНУ), др Марина Мандић (Етнографски институт САНУ), др Александра Павићевић (Етнографски институт САНУ), др Срђан Радовић (Етнографски институт САНУ), академик Гојко Суботић (Српска академија наука и уметности, Београд)

Секретар уредништва: Соња Радивојевић, МА (Етнографски институт САНУ)

Издавачки савет: др Милица Бакић-Хејден (Универзитет у Питсбургу), проф. др Чарна Брковић (Универзитет у Маинцу), проф. др Лидија Вујачић (Филозофски факултет у Никшићу), проф. др Маја Година Голија (Институт за словеначку етнологију ЗРЦ САЗУ, Љубљана), др Ана Драгојловић (Универзитет у Мелбурну), др Јелена Ђорђевић (Факултет политичких наука у Београду, професор у пензији), проф. др Бојан Жикић (Филозофски факултет у Београду), др Рената Јамбрешић Кирин (Институт за етнологију и фолклористику, Загреб), др Георгије Кузас (Универзитет у Атени), др Мирослава Лукић Крстановић (Етнографски институт САНУ, научни саветник у пензији), проф. др Шел Магнусон (Универзитет у Упсали), проф. др Марина Мартинова (Институт за етнологију и антропологију, Руска академија наука, Москва), проф. др Елена Марушиакова (Универзитет Сент Ендријус), др Марек Микун (Макс Планк институт за социјалну антропологију, Хале), др Иванка Петрова (Институт за етнологију и фолклористику са Етнографским музејем, Бугарска академија наука, Софија), др Весна Петреска (Институт за фолклор „Марко Цепенков“, Скопље), др Татиана Подолинска (Институт за етнологију и социјалну антропологију, Словачка академија наука, Братислава), др Младена Прелић (Етнографски институт САНУ), др Инес Прица (Институт за етнологију и фолклористику, Загреб), проф. др Љупчо Ристески (Природно-математички факултет, Скопље), др Ингрид Славец Градишник (Институт за словеначку етнологију ЗРЦ САЗУ, Љубљана), др Анђа Срдић Сребро (Универзитет Бордо Монтен)

Издавач

ЕТНОГРАФСКИ ИНСТИТУТ САНУ
Кнез Михаилова 36/IV, Београд, тел. 011 2636 804
e-mail: eisanu@ei.sanu.ac.rs
Мрежна страница часописа: www.ei.sanu.ac.rs

Publisher

INSTITUTE OF ETHNOGRAPHY SASA
Knez Mihailova 36/IV, Belgrade, phone: 011 2636 804
e-mail: eisanu@ei.sanu.ac.rs
Journal's web page: www.ei.sanu.ac.rs

Лектура

Весна Смиљанић Рангелов

Превод

Аутори текстова

Дизајн корица

Александар Спасић (ментор доц. мр Оливера Батајић Сретеновић)
Факултет примењених уметности, Београд

Техничка подршка

Зоран Перовић

Штампа

Финеграф, Београд

Тираж

300 примерака

На свом редовном скупу, одржаном 13. децембра 2023. године, чланови Одељења друштвених наука САНУ су на основу позитивних рецензија прихватили за штампу Гласник Етнографског института САНУ LXXI, свеске 1, 2 и 3.

At their regular meeting, held on December 13, 2023, the members of the Department of Social Sciences SASA accepted for publication the Bulletin of the Institute of Ethnography SASA LXXI, volumes 1, 2, and 3, based on positive reviews.

Штампање публикације финансирано је из средстава
Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије

Printing of the journal was funded by the Ministry of Education, Science and Technological
Development of the Republic of Serbia

Гласник Етнографског института САНУ излази три пута годишње и доступан је и индексиран у базама: DOAJ (Directory of Open Access Journals), ERIH PLUS (European Reference Index for the Humanities), SCIndeks (Српски цитатни индекс), Ulrich's Periodicals Directory, NSD (Norsk samfunnsvitenskapelig datatjeneste AS – Norwegian Social Science Data Service), CEEOL (Central and Eastern European Library).

The Bulletin of the Institute of Ethnography SASA is issued three times a year and can be accessed in: DOAJ (Directory of Open Access Journals), ERIH PLUS (European Reference Index for the Humanities), SCIndeks (Srpski citatni indeks), Ulrich's Periodicals Directory, NSD (Norsk samfunnsvitenskapelig datatjeneste AS – Norwegian Social Science Data Service), CEEOL (Central and Eastern European Library).

САДРЖАЈ CONTENTS

НАУЧНИ РАДОВИ SCIENTIFIC PAPERS

ТЕМА БРОЈА

Жене и социјалистичко културно наслеђе: нове перспективе реинтерпретирања
ур. Наташа Симеуновић Бајић и Вјара Ангелова

TOPIC OF THE ISSUE

Women and Socialist Cultural Heritage: New Perspectives of Reinterpretation
eds. Nataša Simeunović Bajić and Vyara Angelova

- 13–16** *Nataša Simeunović Bajić, Vyara Angelova*
Women and Socialist Cultural Heritage: New Perspectives of Reinterpretation – Introduction
Наташа Симеуновић Бајић и Вјара Ангелова
Жене и социјалистичко културно наслеђе: нове перспективе реинтерпретирања – Увод у темат
- 17–39** *Dragana Konstantinović, Aleksandra Terzić*
Girls Build! Female Architects who Shaped the Modern History of Novi Sad
Драгана Константиновић, Александра Терзић
Девојке граде! Жене архитекте које су обликовале модерну историју Новог Сада
- 41–64** *Judit Acsády*
The Ambiguities and Contradictions of the State-Socialist Way of Women’s Emancipation in Hungary (1948–1989). Overview and Search for the Traces of Feminist Resistance
Јудит Ачади
Двосмислености и контрадикторности државно-социјалистичког начина еманципације жена у Мађарској (1948–1989). Преглед и потрага за траговима феминистичког отпора

- 65–84** *Ilija Milosavljević, Ivana Ercegovac, Anna Carroll*
The Role of Women in the Production and Distribution of Series in Yugoslavia – Creators of Socialist Cultural Heritage
Илија Милосављевић, Ивана Ерцеговац, Ана Карол
Улога жена у продукцији и дистрибуцији серија у Југославији – креатори социјалистичког културног наслеђа
- 85–102** *Bojana Bogdanović*
Women’s Press in Socialist Yugoslavia – Mediaportrayal of Dobrila Smiljanić in the Women’s Magazine “Bazar”
Бојана Богдановић
Женска штампа у социјалистичкој Југославији – медијски приказ Добриле Смиљанић у часопису за жене „Базар“
- 103–114** *Pavlina Doublekova*
Women in Bulgarian (Post) Socialistic Theatre on and beyond Stage
Павлина Дублекова
Жене у бугарском (пост)социјалистичком позоришту на сцени и ван ње

VARIA

- 117–136** *Sonja Žakula, Uroš Matić*
The Motif of the “Lost Paradise” in Blockbuster Films Set in the Post-Apocalypse
Sonja Žakula, Uroš Matić
Мотив „изгубљеног раја“ у блокбастерима на тему постапокалипсе
- 137–158** *Jadranka Đorđević Crnobrnja, Aleksandar Krel*
Дечји рођендани на зеленим површинама у Београду – пример уписивања културних садржаја у физички простор
Jadranka Đorđević Crnobrnja, Aleksandar Krel
Children’s Birthday Celebrations in Public Green Spaces in Belgrade – an Example of Projecting Cultural Content onto Physical Space
- 159–178** *Marina Mandić, Vesna Trifunović*
Последњи међу здравима: карантин као критика у два апокалиптична наратива популарне културе
Marina Mandić, Vesna Trifunović
The Last of the Living: Quarantine as a Critique in Two Popular Culture Apocalyptic Narratives

ПРИКАЗИ
REVIEWS

181–185 *Јеленка Пандуревић*

Наивно, књижевно, фолклорно – стваралаштво маргине
у контексту треће културе. Данијела Поповић Николић,
На светом месту и око њега: фолклор у слојевима културе

187–192 *Ивана Башић*

Гордана Благојевић, Словачко наивно сликарство у Србији.
Етноантрополошка студија идентитетских пракси

193–194 *Tea Koneska Vasilevska*

Jasmina Tumbas, "I am Yugoslovenka!" Feminist Performance
Politics During and After Yugoslav Socialism

IN MEMORIAM

195–197 *Мирослава Лукић Крстановић, Мирјана Павловић, Младена Прелић*
Проф. др Душан Дрљача (1931–2022)

Гордана Благојевић, Словачко наивно сликарство у Србији. Етноантрополошка студија идентитетских пракси

Фондација „Бабка“ Ковачица и Публикум,
Ковачица – Београд 2023, 275 стр.

Друго, допуњено издање монографије „Словачко наивно сликарство у Србији. Етноантрополошка студија идентитетских пракси“ др Гордане Благојевић, научне саветнице Етнографског института САНУ, објављено и на енглеском и на словачком језику, представља јединствен научни и издавачки подухват. Наиме, прво издање ова монографија је имала у електронском формату и добила је златну медаљу за креативност Светске организације за интелектуалну својину. Прво издање објављено је на српском језику 2014, како би 2016. године било објављено и издање на словачком језику, да би се 2018. појавило и на енглеском. Монографија је преведена и на руски, али ће руско издање бити касније објављено. Ово допуњено, штампано издање монографије излази непосредно након 220 година од досељавања Словака у Ковачицу, што овој књизи даје посебан значај и за словачку заједницу у Србији и за културу Републике Србије, чији је препознатљив део и словачко наивно сликарство.

Гордана Благојевић се посвећено, читав низ година бавила овом темом, и током истраживања, које је било основа монографије обавила је интервјуе са 65 сликара или чланова њихових породица. Од тих 65 сликара, 63 их је уврштено на репрезентативну листу словачких наивних сликара из Србије. Ова монографија је посебно посвећена уметницима – саговорницима др Гордане Благојевић, њих једанаест који су у истраживању учествовали, али су у међувремену преминули.

Посебана драгоценост монографије јесте и та што, поред наратива наивних сликара и њихове етнолошке и антрополошке анализе, доноси и обиман визуелни материјал. Квалитетне фотографије уметничких дела словачких наивних сликара, у доброј резолуцији и на квалитетној штампи, уз које стоји назив и формат дела, дају допринос чувању и разумевању традиције наивног словачког сликарства и, уз наративе самих сликара, представљају важно сведочанство о животу словачке националне мањине, о социокултурном контексту њиховог настанка, истовремено говорећи и о општељудским темама,

сагледаним из перспективе личног животног искуства уметника у сеоској средини.

За словачко наивно сликарство могло би се рећи да га чине мале визуелне приче из свакодневног живота, али испричане детаљно, у интензивном колориту и са продубљеним занимањем за све оно што поред нас често неопажено промиче: обични људи, уобичајени послови, животиње, птице, биљке и предмети. Упркос обичности тема, наивни сликари, нимало наивно, умеју да привуку поглед посматрача и позову га на продубљено разумевање и тумачење. Ове слике су, саме по себи, једна ликовна аутоетнографија, непретенциозан поглед изблиза на себе и сопствену заједницу. Оне су истовремено и занимљива етнографска грађа, јер се на њима налазе елементи народне културе и материјалне и нематеријалне, будући да приказују ношње, обичаје и свакодневни живот Словака.

Монографија се састоји од Речи издавача, Предговора за друго, допуњено издање, Увода и поглавља – Словаци у Србији, О наивности наивног сликарства, Наивно сликарство у контексту различитих идентитетских пракси, Лични идентитет сликара, Породични идентитет, Стваралаштво као локални идентитет, Стваралаштво као национални идентитет, Тржишни идентитет – изложбе и Закључак. Након тога следи централно поглавље монографије – Казивања о животу и стваралштву, у коме су представљена казивања 65 сликара, уз њихове портрете и фотографије њихових дела.

На крају се налазе Додатак другом, допуњеном издању: Интервју са Павелом Бабком, оснивачем Галерије „Бабка“, Литература, *Summary*, Биографија ауторке и Из књижевне рецензије рецензенткиње др Мирославе Лукић Крстановић.

Ауторка нас у Уводу упознаје са почетком теренског истраживања марта 2012. у Ковачици и Падини, изабраних јер је велики број стваралаца управо из ових места – од средине 20. века било је око 60 особа оба пола које су се бавиле сликарством, али су истраживањем обухваћени и словачки уметници који стварају у другим местима (Арадац, Гложан, Јонашек, Панчево, Стара Пазова, Хајдучица). Истраживањем је обухваћено 65 сликара различитих генерација, као и чланови њихових породица, те галеристи и купци уметничких слика.

Дајући нам најпре шири контекст о Словацима, чије су прве групе почеле да се досељавају у неколико таласа у тадашњу јужну Угарску (јужну Бачку) од средине 18. века, да би до почетка 19. века населили и нека места у Срему и Банату, ауторка нас постепено уводи у причу

о словачкој ентничкој заједници у Србији. Наиме, данас су Словаци у Војводини апсолутна или релативна већина у Бачком Петровцу и Ковачици, претежно су лутерани, односно припадници евангелистичке цркве аугзбуршке вероисповести. Један број припада традиционалним религијама, а има и непротестаната и назарена. Ово је важно истаћи, будући да су религијски мотиви (црква и разни религијски обреди), честа тема њиховог сликарства. Словаци су са собом пренели део своје културе – језик, народне обичаје, ношњу, али су се брзо прилагођавали новој средини. Наивно сликарство једно је од доминантних обележја њиховог идентитета, по коме су познати и изван граница Србије.

Гордана Благојевић потом прелази на анализу самог поимања одређења наивно сликарство. Посебну пажњу поклања томе да већина словачких уметника овај термин доживљава као пејоративан – око 90% њих сматара да то није адекватан термин и наглашава да су они сликари наивне уметности, а не наивни сликари и да се у словачком језику користи термин инситна – искрена уметност и да то сматрају много погоднијим. Ту сазнајемо и о почецима наивног сликарства словачких уметника. Наиме, они су најпре копирали слике познатих мајстора са разгледница, док им академски сликар Стојан Трумић није рекао да треба да сликају онако како они доживљавају. Први словачки сликари који су изложили своје радове на изложби ликовних аматера Војводине, 1950. године, били су Мартин Палушка и Јан Сокол. Они су са Владимиром Бобошом основали Ликовно-сликарску секцију у културно-просветном друштву „Покрок“, у чији рад су се убрзо укључили и Мартин Јонаш и Јан Књазовиц. Поводом обележавања 150. годишњице од оснивања Ковачице, дванаест сликара је приредило заједничку изложбу „Ковачички октобар“ и од те 1952, она се организује сваке године, а 1944. је отворена и прва сеоска галерија наивног сликарства. Ауторка истиче неколико кључних фактора за феномен масовног бављења наивним сликарством у Ковачици и Падини. Наиме, сликари су обични људи сличног образовног нивоа и друштвеног статуса, који су светски познатој сликарки Зузани Халуповој казали да умеју да сликају исто као и она, а онда се појавио одређени вид позитивне конкуренције. Други фактор је позитивна друштвена прихваћеност, најпре у сопственој средини, а потом и у културној јавности. Трећи подстицајан фактор била је економска исплативост, те медијска популарност и путовања.

Гордана Благојевић се у свом бављењу наивним сликарством Словака, како сама истиче, водила идејом Стјуарта Платнера, који сматра

да у антрополошком проучавању уметничког стваралаштва не треба приступити само са естетичког становишта, већ се пажња посвећује целокупном животном искуству ствараоца, укључујући и друштвени контекст у коме живи. Стога се ауторка посветила бележењу и анализи наратива стварлаца, а уметничка дела је третирали као врсту ликовног наратива, преносиоца значења. Животне приче сликара представљају истовремено и жанр усменог стваралаштва у фолклористици, а применом биографског метода долази се до сазнања о субјективном искуству учесника, те мотива њиховог делања и понашања. Стога је фокус приступа Гордане Благојевић управо на сазнању и разумевању субјективне стране и личног идентитета сликара, иако је истраживање посвећено и сагледавању комплексне мреже друштвених односа који доводе до стварања уметничког дела, као и разумевању значаја дела на микро- и макроплану, а то је његова функција у животу самог ствараоца и у различитим заједницама којима он припада, од породице, преко локалне сеоске заједнице, етничке групе, државне заједнице, ликовне заједнице до најшире заједнице уметности.

Бавећи се свим овим идентитетима, од личног идентитета сликара до тржишног идентитета дела, ауторка долази до занимљивих увида. Најпре, наивним сликарством се баве особе оба пола свих узраста, почињући да сликају и у узрасту од 13 и од 70 година. Неки сликари наглашавају терапеутску улогу сликарства, од опуштања па до борбе са тешким болестима, попут Алжбете Соколове, која је почела, иако дешњак, да слика левом руком након тешке операције тумора на мозгу, или Катарине Ђуришове која је, након можданог удара, успела да поврати десну руку и настави да слика. Алжбети Чижиковој сликање је помогло да преброди мобилисање синова деведесетих година 20. века, Ана Мајорски је почела да слика у време бомбардовања 1999, како би превазишла страх. Већина њих се бави сликарством као хобијем, а само неколико сликара се током целог животног века бавило искључиво сликањем. Породице сликара позитивно реагују на њихово стваралаштво, али оно долази након обављања других послова, при чему се примећује родна неједнакост. Занимљив детаљ јесте и њихов сликарски простор – за мушкарце је то дневна соба, а за жене кухиња, спојена са трпезаријом. У неким случајевима се и браћа и сестре баве сликарством, док је веома ретко да се деца сликара одлучују на то. Изузетак је породица Књазовић са три генерације сликара, који излажу заједно.

За већину уметника од великог је значаја њихов локални идентитет и осећај припадности месту у коме живе. Често сликају препо-

знатљиве детаље, попут ковачичке цркве или падинских бунара, као и мотиве земљорадње и сточарства, будући да су то најчешћа занимања у Ковачици. Упечатљиви су у приказу биљног и животињског света – пчеле, птице, гуске, патке, козе, краве, коњи, мачке и пси чести су на њиховим сликама, а локални идентитет изражавају и слике које се тичу производње вина, као и прикази кафане која је имала важну улогу у локалној заједници. Чест мотив је и бунар – односно –жећ као последица недостатка воде, што је карактеристично за Падину. Јављају се и еротски мотиви, нпр. код Павела Хајка, Зузане Холубекове, Ане Књазовац, што је у супротности са уобичајеном представом наивног сликарства. Код неких аутора слике су инспирисане сновима, или античким мотивима, нпр Јана Хусарика и Марија Хлавати Крисан, док најмлађа генерација инспирацију налази у поп култури, фантастичној књижевности и савременој музици, попут Магдалене Томан, надахнуте готик метал музиком. Њихов главни медијум изражавања је боја, а често осликавају и разне предмете.

За словачке наивне сликаре ликовно стваралаштво представља и део њиховог националног идентитета. Чести су прикази народних ношњи, словачких народних игри, годишњег и животног циклуса празника, са обиљем етнографских детаља. У погледу обичаја животног циклуса, доминирају свадбени и љубавни мотиви. Некада се јављају и припадници других националних мањина, попут Рома, а сарадња и изложбе у Јапану довеле су до појаве јапанских мотива (јапанска трешња, будистички храмови).

Словачко наивно сликарство веома је добро прихваћено у већинском српском народу, што укључује и позитивну медијску слику и велику тржишну потражњу, која, осим српског, обухвата и светско тржиште, што је довело до тога да Ковачица постане туристичка атракција. Посетили су је Ролингстоунси, Ален Делон, Урсула Андрес, Франсоа Митеран, краљ Хуан Карлос I, космонаути из програма Аполло. Иако наивно сликарство има и своју тржишну димензију, већина сликара је у својим казивањима истакла да је то превасходно лична потреба, задовољство и одмор. Иако постоји као групни феномен, словачко народно сликарство се непрекидно мења, јер свака нова генерација сликара доноси нешто другачији ликовни израз у погледу колорита и избора мотива.

Монографија Гордане Благојевић о уметничким искуствима словачких сликара наивне уметности, прожета фотографијама њихових дела, драгоценост је сведочанство не само о једној етничкој заједници у Србији која је постала препознатљива по својој истинитој уметности,

већ и занимљиво штиво које доноси 65 слојевитих и узбудљивих животних прича и сећања различитих индивидуа, које све повезује посвећеност сликарству, а које обилују детаљима – и дирљивим, и потресним, и нежним и радосним – једноставно искреним, живим и колоритним, баш као што су то и њихова платна. Стога ова монографија на најбољи начин испуњава суштину етнолошких и антрополошких проучавања, јер нам, откривајући културни идентитет једне етничке групе, приближава непоновљива људска искуства, чинећи да боље разумемо човека и његово најважније својство, у коме се сусрећу и емоције и интелект, и разноврсни колективни идентитети и оно крајње лично и интимно, а то је – креативност.

Ивана Башић

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

39(05)

ГЛАСНИК Етнографског института САНУ = Bulletin of the
Institute of Ethnography / главни и одговорни уредник Драгана
Радојичић. - [Штампано изд.] - Књ. 1, бр. 1/2 (1952)- . - Београд :
Етнографски институт САНУ, 1952- (Београд : Финеграф). - 24 cm

Доступно и на: <http://www.ei.sanu.ac.rs/index.php/gei/about>. - Три пута
годишње. - Текст на срп. и енгл. језику. - Друго издање на другом
медијуму: Гласник Етнографског института САНУ (Online) = ISSN 2334-8259
ISSN 0350-0861 = Гласник Етнографског института
COBISS.SR-ID 15882242